

Cauza C-69/89

Nakajima All Precision Co. Ltd

împotriva

Consiliului Comunităților Europene

„Dumping – Drept definitiv – Importuri de imprimante matriciale de impact originare din Japonia”

HOTĂRÂREA CURȚII
din 7 mai 1991*

În cauza C-69/89,

Nakajima All Precision Co. Ltd, societate de naționalitate japoneză cu sediul social la Tokyo, reprezentată de C.-E. Gudin, avocat în baroul din Paris, de asemenea cu sediul la Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui R. Faltz, 6, rue Heine,

reclamantă,

împotriva

Consiliul Comunităților Europene, reprezentat de H.-J. Lambers, director la serviciul juridic și E. H. Stein, consilier juridic, în calitate de agenți, asistați de J. Voillemot și A. Michel, avocați în baroul din Paris, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui J. Käser, director al Direcției Afaceri Juridice a Băncii Europene de Investiții, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

pârât,

susținut de

1) **Comisia Comunităților Europene**, reprezentată de E. de March și Eric White, membri ai serviciului juridic, în calitate de agenți, asistați de R. Wagner, funcționar german aflat la dispoziția Serviciului juridic al Comisiei în temeiul regimului de schimburi cu funcționarii naționali, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui G. Berardis, membru al serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

2) **Committee of European Printer Manufacturers (Europrint)**, cu sediul social la Köln (Republica Federală Germania), reprezentat de D. Ehle, avocat în baroul din Köln, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Arendt și Harles, 4 avenue Marie-Thérèse,

interveniente,

având ca obiect:

* Limba de procedură: franceza

- pe de o parte, inaplicabilitatea față de aceasta, în temeiul articolului 184 din Tratatul CEE, a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) și a articolului 19 din Regulamentul (CEE) nr. 2423/88 al Consiliului din 11 iulie 1988 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al subvențiilor din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 209, p. 1) și

- pe de altă parte, anularea, în temeiul articolului 173 al doilea paragraf din tratat, a Regulamentului (CEE) nr. 3651/88 al Consiliului din 23 noiembrie 1988 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de imprimante matriciale de impact originare din Japonia (JO L 317, p. 33), în măsura în care acest regulament privește reclamanta,

CURTEA,

constituită din: O. Due, președinte, G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias și Díez de Velasco, președinți de cameră, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg și P. J. G. Kapteyn, judecători,

avocat general: C. O. Lenz

grefier: D. Louterman, administrator principal

având în vedere raportul pentru ședință,

după ascultarea susținerilor orale ale părților în ședința din 5 iulie 1990,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 decembrie 1990,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 7 martie 1989, Nakajima All Precision Co. Ltd (denumită în continuare „Nakajima”), cu sediul în Tokyo, a introdus o acțiune având ca obiect,

- pe de o parte, inaplicabilitatea față de aceasta, în temeiul articolului 184 din Tratatul CEE, a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) și a articolului 19 din Regulamentul (CEE) nr. 2423/88 al Consiliului din 11 iulie 1988 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al subvențiilor din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 209, p. 1) și

- pe de altă parte, anularea, în temeiul articolului 173 al doilea paragraf din tratat, a Regulamentului (CEE) nr. 3651/88 al Consiliului din 23 noiembrie 1988 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de imprimante matriciale de impact originare din Japonia (JO L 317, p. 33), în măsura în care acest regulament privește reclamanta,

2 Nakajima, a cărei producție se limitează la mașini de scris și imprimante, produce patru modele de imprimante matriciale de impact din gama inferioară. Reclamanta afirmă că are drept particularități, pe de o parte, consacrarea exclusivă în activități de producție și faptul că nu dispune de nici o structură de distribuție și de vânzare; într-adevăr, Nakajima declară că are numai un număr limitat de clienți și că nu începe producția decât după primirea

comenzilor, astfel încât cheltuielile sale de producție să fie foarte reduse. Pe de altă parte, reclamanta nu mai efectuează, de câțiva ani, nicio vânzare de imprimante pe piața japoneză iar producția sa este destinată exclusiv exportului. Astfel, cea mai mare parte a imprimantelor sale ar fi vândute în Original Equipment Manufacture (denumit în continuare „OEM”) către producători străini sau către distribuitori independenți care comercializează produsele sub propria lor marcă, restul producției sale fiind comercializată sub marca „All”, de asemenea de distribuitori independenți. Nakajima subliniază că piața CEE a reprezentat 41,7% din vânzările sale de imprimante în 1986.

3 În 1987, Committee of European Printer Manufacturers (denumit în continuare „Europrint”) a depus la Comisie, în numele producătorilor din industria europeană de imprimante matriciale de impact, o plângere prin care a solicitat deschiderea unei proceduri antidumping față de exportatorii japonezi de acest tip de imprimante, inclusiv Nakajima.

4 Procedura antidumping a fost inițiată de Comisie pe baza Regulamentului (CEE) nr. 2176/84 al Consiliului din 23 iulie 1984 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al subvențiilor din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 201, p. 1, denumit în continuare „fostul regulament de bază”). Această procedură a condus la adoptarea, în temeiul fostului regulament de bază, a Regulamentului (CEE) nr. 1418/88 al Comisiei din 17 mai 1988 de instituire a unui drept antidumping provizoriu la importurile de imprimante matriciale de impact originare din Japonia (JO L 130, p. 12, denumit în continuare „regulament provizoriu”). Prin acest regulament s-a impus un drept antidumping provizoriu de 12,3 % pentru Nakajima.

5 La 11 iulie 1988 Consiliul a adoptat Regulamentul nr. 2423/88, menționat anterior (denumit în continuare „noul regulament de bază”), care a abrogat fostul regulament de bază. Acest nou regulament de bază a intrat în vigoare la 5 august 1988 și se aplică, în temeiul articolului 19 al doilea paragraf din acesta, „procedurilor deja deschise”.

6 Pe baza acestui nou regulament de bază, Consiliul a adoptat, la 23 septembrie 1988, Regulamentul (CEE) nr. 2943/88 de prelungire a dreptului antidumping provizoriu la importurile de imprimante matriciale de impact originare din Japonia (JO L 264, p. 56), pentru o perioadă maximă de două luni.

7 La 23 noiembrie 1988, Consiliul a adoptat, la propunerea Comisiei și în temeiul noului regulament de bază, Regulamentul nr. 3651/88, menționat anterior (denumit în continuare „regulamentul definitiv”). În temeiul acestui regulament, care a intrat în vigoare la 25 noiembrie 1988, nivelul dreptului antidumping definitiv care se aplică societății Nakajima a fost stabilit la 12 % iar sumele garantate de dreptul antidumping provizoriu, în temeiul regulamentului provizoriu, au fost percepute în mod definitiv având în vedere nivelul dreptului definitiv.

8 Prin cererea depusă la grefa Curții la 6 aprilie 1989, Nakajima a introdus o cerere de ordonanță președințială prin care să obțină, în principal, suspendarea executării în cazul său a regulamentului definitiv și, cu titlu subsidiar, a oricăror măsuri provizorii necesare până când Curtea hotărăște cu privire la fondul cauzei. Această cerere a fost respinsă prin ordonanța președintelui Curții din 8 iunie 1989.

9 Prin ordonanțele din 17 mai și 4 octombrie 1989, Curtea a admis Comisia și, respectiv, Europrint ca intervenienți în sprijinul concluziilor Consiliului.

10 Pentru o expunere mai amplă a faptelor cauzei, a derulării procedurii, precum și a motivelor și argumentelor părților, se face trimitere la raportul pentru ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în continuare numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

I – Cu privire la concluziile referitoare la inaplicabilitatea noului regulament de bază

11 În sprijinul concluziilor acțiunii privind inaplicabilitatea pentru reclamantă a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) și a articolului 19 din noul regulament de bază, Nakajima prezintă trei motive întemeiate pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură, pe încălcarea acordului privind punerea în aplicare a articolului VI din Acordul general privind tarifele vamale și comerțul (denumit în continuare „cod antidumping”), aprobat, în numele Comunității, prin Decizia 80/271/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1979 privind încheierea de acorduri multilaterale care rezultă din negocierile comerciale dintre 1973 - 1979 (JO L 71, p. 1) și, în cele din urmă, pe încălcarea anumitor principii generale de drept.

1. Cu privire la motivul întemeiat pe nelegalitatea noului regulament de bază datorită încălcării unor norme fundamentale de procedură

12 În sprijinul acestui motiv, Nakajima susține, în primul rând, că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază este afectat de nelegalitate pentru lipsă de motivare.

13 În acest sens, reclamanta susține că această dispoziție introduce o nouă metodă de calculare a valorii normale construite, complet diferită de cea aplicabilă sub regimul fostului regulament de bază, în cazul în care nicio vânzare de produse similare nu are loc în cursul operațiunilor comerciale normale pe piața internă a țării exportatoare sau a țării de origine. Însă, această metodă care, pentru calcularea valorii normale construite, ia în considerare cheltuielile și profiturile altor producători sau exportatori în țara de origine sau țara exportatoare cu ocazia vânzărilor profitabile ale produsului similar, riscă să conducă la rezultate nerezonabile și discriminatorii într-un caz precum cel de față în care structura întreprinderilor de referință nu este comparabilă cu structura întreprinderii în cauză. Nakajima subliniază că nu dispune de nicio structură de comercializare a produselor sale, întreaga sa producție fiind vândută în stadiul „ex-fabrică” la distribuitori independenți, în timp ce întreprinderile de referință prezintă toate o structură integrată vertical, destinată să asigure distribuția producției acestora în Japonia. Nakajima deduce din aceasta faptul că, în acest nou regulament de bază, Consiliul ar fi trebuit să precizeze motivele pentru care această nouă metodă de calcul a fost reținută și să indice cum aplicarea acestei metode nu produce discriminare față de întreprinderi de același tip ca și Nakajima.

14 La acest punct este necesar să se reamintească faptul că, în conformitate cu o jurisprudență constantă (a se vedea, în special, hotărârea din 14 martie 1990, Gestetner Holdings, punctul 69, C-156/87, Rec. p. I-781), motivarea cerută de articolul 190 din tratat trebuie să indice, în mod clar și neechivoc, raționamentul autorității comunitare, autorul actului contestat, astfel încât să le permită părților interesate să cunoască justificările măsurii adoptate pentru apărarea drepturilor acestora, iar Curții să își exercite controlul.

15 Este necesar să se constate, în continuare, că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii), așa cum apare în versiunile fostului și noului regulament de bază, enunță metodele de calculare a valorii normale construite a produsului în cauză, atunci când nicio vânzare a produsului similar nu are loc în cursul operațiunilor comerciale normale pe piața internă a țării exportatoare sau a țării de origine sau atunci când astfel de vânzări nu permit o comparație

valabilă. Valoarea normală construită este calculată prin adăugarea costului de producție și a unei marje de profit rezonabile.

16 În versiunea fostului regulament de bază costul de producție trebuia să fie mărit cu o sumă rezonabilă, luând în considerare costurile de desfacere, cheltuielile administrative și celelalte costuri generale (denumite în continuare „costuri VAG”). Profitul nu trebuia să fie mai mare decât profitul normal atunci când vânzările de produse din aceeași categorie pe piața internă a țării de origine erau în mod normal profitabile; în celelalte cazuri, textul prevedea că profitul trebuia să fie „stabilit pe orice bază rezonabilă, prin intermediul informațiilor disponibile”.

17 După ce a consacrat același mod de calculare a costului de producție ca și fostul regulament de bază, noul regulament de bază prevede că profiturile și costurile VAG sunt calculate prin referire la cheltuielile suportate de producător sau exportator și la profiturile realizate de acesta din vânzările profitabile de produse similare realizate pe piața internă [articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) a treia teză] iar în cazul în care astfel de date nu sunt disponibile, le lipsește fiabilitatea sau sunt inutilizabile, calculul este efectuat prin referire la cheltuielile pretinse și la profiturile realizate de alți producători sau exportatori în țara de origine sau în țara exportatoare cu ocazia vânzărilor profitabile ale produsului similar [articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) a patra teză]. Noul regulament de bază adaugă faptul că, în cazul în care niciuna dintre aceste două metode nu poate fi aplicată, cheltuielile suportate și profiturile realizate sunt calculate prin referire la vânzările efectuate de exportator sau de ceilalți producători sau exportatori din același sector de activitate economică în țara de origine sau în țara exportatoare sau sunt calculate pe orice altă bază rezonabilă.

18 Rezultă din compararea celor două versiuni ale articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii), astfel cum apar în fostul și noul regulament de bază, că metoda de calculare a valorii normale construite, prevăzută de acest din urmă regulament, nu este în mod substanțial diferită de metoda anterioară care lăsa totul la discreția autorității comunitare prevăzând stabilirea costurilor VAG și a profiturilor pe o bază „rezonabilă”. Într-adevăr, noua redactare a dispoziției în cauză a noului regulament de bază nu face decât să precizeze sfera de aplicare a textului anterior prin indicarea diferitelor metode de calculare destinate să stabilească „suma rezonabilă” a costurilor VAG și „marja de profit rezonabilă” în cazuri speciale.

19 Această concluzie este confirmată de considerentele patru și treizeci și trei din noul regulament de bază care prezintă noua redactare a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) ca o simplă explicare a versiunii acestei dispoziții în fostul regulament de bază. Mai mult, Consiliul a atras atenția, fără a fi contrazis, că metoda de calculare contestată în speță de Nakajima a fost deja utilizată de autoritățile comunitare sub regimul fostului regulament de bază. Pe de altă parte, Curtea a decis că nimic din textul articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din fostul regulament de bază nu interzicea utilizarea ca marjă de profit rezonabilă a profitului realizat în mod normal de o societate alta decât cea care face obiectul anchetei antidumping (hotărârea din 5 octombrie 1988, Sharp, punctul 8, 301/85, Rec. p. 5813).

20 În ceea ce privește pretinsa lipsă de motivare întemeiată pe lipsa de precizie privind efectul discriminatoriu pe care l-ar putea implica, după Nakajima, punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, este suficient să se evidențieze că articolul 190 din tratat nu impune autorităților comunitare să ofere justificări specifice față de toate dispozițiile susceptibile să conducă la discriminări, în măsura în care o încălcare a principiului egalității de tratament constituie un motiv autonom de anulare a dispoziției în cauză.

21 În aceste condiții prima parte a motivului, întemeiată pe lipsa de motivare a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii), din noul regulament de bază, trebuie să fie respinsă.

22 În al doilea rând, Nakajima susține că articolul 19 din noul regulament de bază, care prevede o punere în aplicare a acestui regulament „la procedurile deja deschise” în ziua intrării acestuia în vigoare, nu este motivat, în măsura în care nu precizează motivele care ar justifica punerea în aplicare retroactivă a acestui regulament. În sprijinul acestui argument, reclamanta susține că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, care modifică în mod fundamental metoda de calculare a valorii construite, introduce noi norme substanțiale care nu pot să fie aplicate retroactiv fără a fi motivate în mod special.

23 În acest sens este suficient să se amintească, după cum a constatat Curtea față de prima parte a prezentului motiv invocat de Nakajima, că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază constituie numai o precizare destinată să codifice practica anterioară a instituțiilor comunitare. Astfel, în măsura în care, în mod precis, noua redactare a acestei dispoziții nu putea fi privită ca o modificare substanțială a dispoziției aflate anterior în vigoare, punerea în aplicare a acesteia „la procedurile deja deschise” nu necesita nici o motivație specială.

24 În aceste condiții, a doua parte a motivului, întemeiată pe lipsa de motivare a articolului 19 din noul regulament de bază, nu este, de asemenea, întemeiată.

25 Rezultă din cele menționate anterior că motivul întemeiat pe nelegalitatea noului regulament de bază din cauza încălcării unor norme fundamentale de procedură trebuie să fie respins.

2. Cu privire la motivul întemeiat pe nelegalitatea noului regulament de bază din cauza încălcării codului antidumping

26 Nakajima susține, în acest sens, că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază nu se poate aplica în speță deoarece este contrar cu anumite dispoziții ale codului antidumping. Reclamanta invocă, în special, incompatibilitatea articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază cu articolul 2 alineatele (4) și (6) din codul antidumping.

27 Consiliul estimează că, asemenea acordului general, codul antidumping nu conferă persoanelor particulare niciun drept care să poată fi invocat în fața Curții și că dispozițiile acestui cod nu sunt direct aplicabile în Comunitate. Consiliul deduce din aceasta că Nakajima nu ar putea contesta validitatea noului regulament de bază pentru o pretinsă încălcare a dispozițiilor codului antidumping.

28 Cu toate acestea, este necesar să se constate că, în cazul de față, Nakajima nu invocă efectul direct al acestor dispoziții. Prin acest motiv reclamanta contestă, într-adevăr, pe cale incidentală, în conformitate cu articolul 184 din tratat, validitatea noului regulament de bază, invocând unul dintre motivele privind controlul legalității menționat la articolul 173 din acest tratat, și anume încălcarea tratatului sau a oricărei norme privind punerea în aplicare a acestuia.

29 În acest sens ar trebui reamintit că, în hotărârea din 12 decembrie 1972, International Fruit Company, punctul 18 (21/72 și 24/72, Rec. p. 1219), Curtea a hotărât că dispozițiile acordului general aveau efectul de a crea obligații pentru Comunitate. Aceeași constatare se impune pentru codul antidumping, care a fost adoptat pentru punerea în aplicare a articolului VI din

acordul general și ale cărui considerente precizează că este destinat să „interpreteze dispozițiile acordului general” și să „elaboreze norme pentru punerea acestora în aplicare, pentru a asigura mai multă uniformitate și certitudine în punerea acestora în aplicare”.

30 În conformitate cu al doilea și al treilea considerent din noul regulament de bază, acesta din urmă a fost instituit în conformitate cu obligațiile internaționale existente, în special cele care decurg din articolul VI din acordul general și din codul antidumping.

31 Rezultă că noul regulament de bază, contestat de reclamantă, a fost adoptat pentru a îndeplini obligațiile internaționale ale Comunității, căreia îi incumbă, în consecință, în conformitate cu o jurisprudență constantă, să asigure respectarea dispozițiilor acordului general și a măsurilor de executare a acestuia (a se vedea hotărârea din 26 octombrie 1982, Kupferberg, punctul 11, 104/81, Rec. p. 3641, hotărârea din 16 martie 1983, SIOT, punctul 28, 266/81, Rec. p. 731).

32 În aceste condiții ar trebui verificat dacă, astfel cum susține Nakajima, Consiliul a depășit cadrul legal astfel stabilit și dacă, prin dispoziția contestată, a încălcat termenii articolului 2 alineatele (4) și (6) din codul antidumping.

33 În acest sens, Nakajima susține, în primul rând, că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază contravine articolului 2 alineatul (4) din codul antidumping, în măsura în care, prevăzând, pentru stabilirea valorii normale construite, luarea în considerare a costurilor VAG și a profiturilor producătorilor sau exportatorilor a căror structură ar putea fi complet diferită de cea a întreprinderii în cauză, această dispoziție ar restrânge puterea de apreciere a autorităților comunitare și ar conduce la luarea în considerare a datelor contabile care nu ar fi rezonabile în sensul articolului 2 alineatul (4) din codul antidumping.

34 Cu privire la acest punct, ar trebui reamintit că în temeiul articolului 2 alineatul (4) din codul antidumping

„în cazul în care, în cursul operațiunilor comerciale normale pe piața internă a țării exportatoare, nu a avut loc nicio vânzare a unui produs similar sau în cazul în care, datorită situației de fapt specifice pieței, asemenea vânzări nu permit o comparație valabilă, marja de dumping va fi determinată fie prin comparație cu un preț comparabil al produsului similar atunci când acest produs este exportat cu destinația unei țări terțe, prețul respectiv putând fi prețul de export cel mai ridicat, dar trebuind să fie un preț reprezentativ, fie prin comparație cu costul de producție din țara de origine, majorat cu o sumă rezonabilă pentru cheltuieli de administrație, de vânzare și altele și pentru profituri. Ca regula generală, majorarea pentru profit nu va depăși profitul realizat în mod normal în cadrul vânzărilor de produse de aceeași categorie generală pe piața internă a țării de origine.”

35 Însă, rezultă din formularea articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, că fiecare dintre metodele de calculare a valorii normale construite, care sunt enumerate în acesta trebuie să fie aplicată astfel încât să păstreze un caracter rezonabil acestei calculări, noțiune care figurează, de altfel, în mod expres în primele două teze și în ultima teză din dispoziția în cauză.

36 În conformitate cu textul acestei dispoziții este necesar, de asemenea, să se elimine prima metodă de calcul, prevăzută de noul regulament de bază, în favoarea celei de-a doua metode, care este contestată în prezenta cauză, în cazul în care datele privind cheltuielile suportate de producător sau de exportator și profiturile realizate de către acesta din vânzările de produse

similare pe piața internă „nu sunt disponibile sau nu sunt fiabile sau sunt inutilizabile”, ceea ce înseamnă, în esență, că luarea în considerare a unor astfel de date contabile nu ar fi rezonabilă, acest termen figurând, de altfel, în mod expres în versiunea germană a dispoziției în cauză. Căutarea caracterului rezonabil al calculului guvernează, de asemenea, punerea în aplicare a celei de-a treia metode de calcul, prevăzute de dispoziția în cauză, care ar putea fi pusă în aplicare numai „în cazul în care niciuna dintre aceste două metode (precedente) nu poate fi pusă în aplicare”. În cele din urmă, în afara aplicării acestei a treia metode, autoritățile comunitare pot întotdeauna, în conformitate cu ultima teză a acestei dispoziții, să stabilească costurile și profiturile „pe orice altă bază rezonabilă”, utilizarea cuvântului „alte” confirmând că, în orice caz, calcularea valorii construite poate fi efectuată numai sub rezerva prezentării unui caracter rezonabil.

37 Rezultă că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază este conform cu articolul 2 alineatul (4) din codul antidumping, în măsura în care, fără a contrazice spiritul acestei ultime dispoziții, acesta se limitează să concretizeze, pentru diferitele situații care pot apărea în practică, metodele rezonabile de calculare a valorii normale construite.

38 În al doilea rând, Nakajima susține că articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază este incompatibil cu articolul 2 alineatul (6) din codul antidumping, prin faptul că aplicarea, la o entitate economică simplă de producție, a costurilor VAG expuse și a profiturilor realizate de alte întreprinderi care au o structură verticală integrată de distribuție nu respectă obligația de a stabili comparația între valoarea normală și prețul de export la același nivel comercial.

39 Pentru a aprecia temeinicia acestui argument, ar trebui reamintit că în temeiul articolului 2 alineatul (6) din codul antidumping

„pentru a fi echitabilă comparația între prețul de export și prețul intern în țara de export (sau în țara de origine) sau, dacă este cazul, prețul stabilit în conformitate cu dispozițiile articolului VI alineatul (1) litera (b) din acordul general, aceasta se va baza pe prețuri practice la același nivel comercial, care în mod normal va fi stadiul „ieșirii din uzină” și pe baza unor vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil. Se va tine seama în mod corespunzător, în fiecare caz, de particularitățile, de diferențele condițiilor de vânzare, de diferențele de impozitare și de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor...”

40 În acest sens, este suficient să se constate că argumentul adus de Nakajima din pretinsa incompatibilitate a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază cu articolul 2 alineatul (6) din codul antidumping este lipsit de orice relevanță, dat fiind că obiectul celor două dispoziții vizate de reclamantă este în mod fundamental diferit.

41 Într-adevăr, articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază are ca obiect să stabilească valoarea normală construită a produsului în cauză, în timp ce articolul 2 alineatul (6) din codul antidumping stabilește normele pe care trebuie să le respecte comparația între valoarea normală și prețul de export. Însă, această comparație face obiectul dispozițiilor articolului 2 alineatele (9) și (10) din noul regulament de bază, a căror lipsă de validitate, pentru nerespectarea articolului 2 alineatul (6) din codul antidumping, nu a fost, cu toate acestea, niciodată invocată de reclamantă.

42 În consecință, motivul întemeiat pe nelegalitatea noului regulament de bază datorită încălcării codului antidumping trebuie, de asemenea, să fie respins.

3. *Cu privire la motivul întemeiat pe nelegalitatea noului regulament de bază datorită încălcării anumitor principii generale ale dreptului.*

43 În sprijinul acestui motiv, reclamanta reproșează mai întâi Comisiei că a comis, în cadrul prezentei proceduri antidumping, mai multe încălcări ale dreptului la apărare. Aceasta susține apoi că principiul securității juridice a fost încălcat în cazul de față datorită aplicării celei de-a doua metode de calculare a valorii normale construite, prevăzute de articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, în timp ce într-o cauză anterioară, autoritățile comunitare au recunoscut structura specială a întreprinderii și au închis, din acest motiv, procedura antidumping introdusă împotriva acesteia. Nakajima pretinde în cele din urmă că a fost încălcat principiul egalității de tratament prin faptul că aplicarea metodei de calculare a valorii normale construite, în cazul de față, ar fi discriminatorie față de aceasta, datorită luării în considerare a datelor contabile privind întreprinderi cu structură diferită de a sa.

44 Este suficient să se constate în această privință că, prin acest motiv, reclamanta critică, în realitate, punerea în aplicare de către autoritățile comunitare a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază în cadrul procedurii antidumping care a condus la adoptarea regulamentelor antidumping, cel provizoriu și cel definitiv. Cu toate acestea, asemenea argumente nu pot fi invocate pentru a pune la îndoială validitatea unui regulament în temeiul articolului 184 din tratat.

45 În aceste condiții motivul întemeiat pe nelegalitatea noului regulament de bază datorită încălcării anumitor principii generale ale dreptului trebuie să fie respins.

46 Întrucât niciunul din motivele expuse în sprijinul concluziilor pentru inaplicabilitatea noului regulament de bază nu a putut fi reținut, acestea trebuie respinse ca nefondate.

II – Cu privire la concluziile referitoare la anularea regulamentului definitiv

47 În sprijinul concluziilor acțiunii privind anularea regulamentului definitiv, Nakajima prezintă zece motive întemeiate pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură, respectiv pe definirea eronată a produselor similare luate în considerare, pe neregulile care aduc atingere calculării valorii normale construite, pe erori în compararea între valoarea normală și prețul de export, pe erori în evaluarea producției comunitare de imprimante, pe erori privind prejudiciul suferit de industria comunitară, pe erori privind interesul Comunității de a pune capăt prejudiciului cauzat de practicile de dumping, pe erori privind valoarea dreptului antidumping, pe încălcarea anumitor principii generale ale dreptului și pe un abuz de putere.

1. Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură

48. În această privință Nakajima susține, mai întâi, că au fost încălcate de către Consiliu articolele 2 și 8 din Regulamentul său de procedură (JO 1979, L 268, p. 1), prin faptul că, pe de o parte, propunerea Comisiei pentru adoptarea regulamentului definitiv a fost transmisă Consiliului fără respectarea termenului prevăzut pentru stabilirea ordinii de zi provizorii a sesiunii și că, pe de altă parte, toate versiunile lingvistice ale documentului în cauză nu au fost disponibile la data adoptării acestui regulament.

49 Cu privire la acest punct, ar trebui constatat că regulamentul de procedură al unei instituții comunitare are ca obiect organizarea funcționării interne a serviciilor în interesul unei bune administrări. Normele pe care acesta le stabilește, în special pentru organizarea de deliberări și

luarea de decizii, au, în consecință, ca funcție esențială, asigurarea bunei derulări a dezbaterilor, cu respectarea deplină a prerogativelor fiecăruia dintre membrii instituției.

50 Rezultă din aceasta că persoanele fizice sau juridice nu trebuie să se prevaleze de o pretinsă încălcare a acestor norme care nu sunt destinate să asigure protecția persoanelor particulare.

51 Argumentul societății Nakajima, întemeiat pe nerespectarea de către Consiliu a regulamentului de procedură al acestuia trebuie, în consecință, să fie respins.

52 Nakajima invocă apoi o lipsă de motivare a articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, precum și a punctelor (21) și (22) din regulamentul definitiv, în măsura în care aceste dispoziții nu explică de ce vechea metodă de calculare a valorii normale construite a fost abandonată și în ce mod autoritățile comunitare înțeleg să evite o discriminare între întreprinderi aplicând reclamantei o metodă de calculare a valorii normale construite, bazată pe cheltuielile și profiturile altor producători cu structură fundamental diferită de a sa.

53 Acest argument nu este întemeiat. Într-adevăr, în ceea ce privește, pe de o parte, articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, obiecția prezentată de Nakajima a fost respinsă deja la punctele (14) și (21) din prezenta hotărâre. În ceea ce privește, pe de altă parte, punctele (21) și (22) din regulamentul definitiv, reiese din redactarea acestora că s-a făcut referire în mod expres de către Consiliu la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază care prevede metoda de calculare a valorii normale construite, aplicată în speță și indică faptul că este vorba, în cazul de față, de metoda aplicată în mod obișnuit de Comisie. Ar trebui adăugat că, astfel cum a precizat Curtea la punctele (18) și (19) din prezenta hotărâre, acest articol nu a făcut decât să clarifice practica anterioară a instituțiilor comunitare și este, în consecință, de natură să întărească certitudinea juridică a întreprinderilor în cauză. În cele din urmă, Consiliul s-a exprimat, în considerentele menționate de reclamantă, cu privire la problema discriminării ridicată de Nakajima, indicând faptul că un exportator determinat care nu vinde produsul în cauză și, în consecință, nu posedă niciun canal de vânzări pe piața internă, nu trebuie să modifice baza de evaluare a costurilor VAG și a profiturilor în reconstituirea valorii normale a acestui exportator al produsului. În aceste condiții, motivația oferită de Consiliu indică în mod clar raționamentul instituției comunitare și permite Curții să își exercite pe deplin controlul.

54 Nakajima susține că este insuficient motivat punctul 60 din regulamentul definitiv, în ciuda existenței unor importuri de imprimante la prețuri mici provenind din țări terțe, altele decât Japonia, întrucât Consiliul a omis să evalueze importanța prejudiciului suferit de producătorii comunitari din cauza acestor importuri.

55 Acest argument nu poate fi reținut. În considerentul în cauză Consiliul a indicat într-adevăr în mod clar că lipsa prejudiciului pentru piața comunitară, care rezultă din importurile de imprimante provenite din alte țări terțe, era datorată faptului că aceste importuri nu deveniseră semnificative decât după terminarea perioadei care a făcut obiectul anchetei desfășurate în prezenta cauză și care nu au avut loc decât într-un singur stat membru. Prin urmare considerentul 60 trebuie să fie privit ca fiind suficient motivat.

56 Prin urmare, motivul întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură trebuie respins.

2. Cu privire la motivul întemeiat pe definirea eronată a produselor similare luate în considerare

57 Nakajima reproșează Consiliului că a comis o eroare evidentă de apreciere considerând drept produse similare imprimantele din gama inferioară și imprimantele din gama superioară. Conform reclamantei, segmentul inferior și segmentul superior al imprimantelor se diferențiază prin destinația aparatelor, clientela vizată și structura pieței.

58 Acest motiv nu este întemeiat. Într-adevăr, în memoriul său în apărare, Consiliul a explicat că nu existau criterii admise în mod general pentru a grupa imprimantele în categorii omogene, fapt pe care Nakajima, de asemenea, l-a recunoscut în replica sa. În consecință, toate imprimantele matriciale de impact care au aceleași caracteristici și care sunt destinate aceleiași utilizări, pot fi considerate, în mod valabil, drept produse similare.

3. Cu privire la motivul întemeiat pe neregulile care aduc atingere calculării valorii normale construite

59 Reclamanta susține că i-a fost aplicată în mod greșit de către Consiliu a doua metodă de calculare a valorii normale construite, prevăzută la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) a patra teză din noul regulament de bază. În sprijinul acestui motiv, Nakajima susține că aplicarea acestei metode în cazul de față nu este rezonabilă și, în consecință, este contrară atât regulamentului de bază cât și codului antidumping. Într-adevăr, Nakajima estimează că structura întreprinderii sale prezintă caracteristici specifice de care Consiliul nu a ținut seama în momentul calculării valorii normale construite a imprimantelor prevăzute de prezenta procedură, în măsura în care, pentru stabilirea cheltuielilor și a profiturilor avute de Nakajima, acesta s-a bazat pe datele contabile ale întreprinderilor a căror structură era complet diferită de a sa.

60 Pentru a aprecia temeinicia acestui motiv, este necesar să se constate, cu titlu preliminar, că în mod întemeiat Consiliul a calculat valoarea normală în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, din moment ce, pe de o parte, este evident că reclamanta nu vinde imprimante pe piața japoneză, ceea ce exclude posibilitatea de a recurge la articolul 2 alineatul (3) litera (a) din noul regulament de bază și, pe de altă parte, în cazul în care nicio vânzare a produsului similar nu are loc în cursul operațiunilor comerciale normale pe piața internă a țării exportatoare sau a țării de origine, autoritățile comunitare pot alege între soluția de la punctul (i) și cea de la punctul (ii) din articolul 2 alineatul (3) litera (b) din noul regulament de bază.

61 În plus, rezultă din formularea articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază că cele trei metode de calculare a valorii normale construite, care sunt prevăzute în acesta, trebuie să fie luate în considerare în ordinea prezentării acestora. Numai în cazul în care niciuna dintre aceste metode nu poate fi aplicată trebuie recurs la dispoziția de ordin general prevăzută la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii), în final, în conformitate cu care cheltuielile și profiturile se stabilesc „pe orice altă bază rezonabilă”.

62 În această privință, ar trebui evidențiat, mai întâi, că în mod îndreptățit Consiliul nu a aplicat, în speță, prima metodă de calculare, prevăzută de articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, dat fiind că reclamanta nu vinde pe piața japoneză produse similare celor vizate de prezenta procedură.

63 În ceea ce privește aplicarea la Nakajima a celei de-a doua metode de calculare, ar trebui amintit, în primul rând, că ține de jurisprudență constantă faptul că articolul 2 alineatul (3)

litera (b) punctul (ii) din fostul regulament de bază, în conformitate cu care un quantum rezonabil pentru costurile VAG trebuie să fie inclus în valoarea normală construită, dă instituțiilor comunitare o putere largă de apreciere în evaluarea acestui quantum (a se vedea, în special, hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, punctul 33, 260/85 și 106/86, Rec. p. 5855). Această concluzie se aplică, de asemenea, articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, a cărui formulare este identică și se aplică în același mod pentru luarea în considerare, de către instituțiile comunitare, a profiturilor în scopul calculării valorii normale.

64 În al doilea rând, ar trebui subliniat că, astfel cum a decis Curtea, în conformitate cu sistemul Regulamentului nr. 2176/84, menționat anterior, „calcularea valorii normale urmărește să stabilească prețul de vânzare al unui produs, astfel cum ar fi acesta în cazul în care acest produs ar fi vândut în țara de origine sau în țara exportatoare” și că, „în consecință, trebuie luate în considerare cheltuielile aferente vânzării pe piața internă” (hotărârile din 5 octombrie 1988, Brother, punctul 18, 250/85, Rec. p. 5683, Canon, punctul 26, 277/85 și 300/85, Rec. p. 5731, TEC, menționat anterior, punctul 24 și Silver Seiko, punctul 16, 273/85 și 107/86, Rec. p. 5927). Întrucât aceste principii rămân neschimbate în temeiul noului regulament de bază, această concluzie se aplică, de asemenea, pentru acest regulament.

65 Rezultă că valoarea normală a unui produs trebuie să fie calculată, în toate cazurile, ca și cum acest produs ar fi destinat comercializării pe piața internă, fie că producătorul dispune sau nu, sau este în măsură să dispună de o structură de distribuție. Într-adevăr, ar trebui tratate în același fel întreprinderile care vând numai la export și cele care comercializează un produs, fie el doar similar, pe piața internă. Într-adevăr, în ipoteza în care producătorul pentru care este calculată o valoare normală și-ar vinde produsele pe piața internă, acesta ar trebui în mod necesar să se adapteze condițiilor care sunt impuse celorlalte întreprinderi prezente pe piața respectivă. În consecință, ar fi o discriminare între întreprinderi în cazul în care, pentru un producător prezent pe piața internă, valoarea normală ar fi calculată pe baza cheltuielilor și profiturilor cuprinse în prețul produsului în cauză, în timp ce pentru un exportator OEM valoarea normală este calculată făcând abstracție de aceste date contabile.

66 În cele din urmă, în ceea ce privește afirmația instituțiilor comunitare conform căreia este imposibil să fii prezent pe piața japoneză de produse electronice finite fără a dispune de o structură integrată de vânzare, ceea ce, în cazul de față, a implicat luarea în considerare a cheltuielilor și a profiturilor întreprinderilor similare care dispun de o asemenea structură pentru calcularea valorii normale a imprimantelor reclamantei, ar trebui subliniat că Nakajima nu a stabilit că o asemenea constatare era inexactă.

67 Rezultă din cele menționate anterior că este conformă cu sistemul, atât al codului antidumping cât și al noului regulament de bază, calcularea valorii normale construite a produselor unei întreprinderi care vinde numai la export și nu asigură ea însăși comercializarea produselor sale, luând ca referință cheltuielile și profiturile altor întreprinderi similare care își vând produsele pe piața internă.

68 În aceste condiții, motivul întemeiat pe neregulile care aduc atingere calculării valorii normale construite a imprimantelor Nakajima trebuie respins.

4. Cu privire la motivul întemeiat pe erori în comparația dintre valoarea normală construită și prețul de export

69 Conform Nakajima, aplicarea, în speță, a noului regulament de bază a antrenat o încălcare a articolului 2 alineatul (6) din codul antidumping, Consiliul necomparând valoarea normală

și prețul de export la același nivel comercial. Nakajima susține că, într-adevăr, prețul de export în stadiul „ieșire din fabrică” a fost stabilit de Consiliu ținând seama de costurile VAG și de profiturile întreprinderilor terțe ale căror vânzări sunt realizate ulterior stadiului „ieșire din fabrică”, în timp de valoarea normală a fost calculată pe baza prețului de distribuție sau de revânzare. Nakajima adaugă faptul că numai deducerea costurilor de desfacere reprezentate de comisioanele și salariile plătite personalului care vinde, excluzând celelalte cheltuieli generale și costuri de desfacere, precum și profiturile inerente vânzărilor realizate ulterior stadiului „ieșire din fabrică”, constituie o ajustare parțială și, prin urmare, nu poate răspunde unei comparații la același nivel comercial.

70 În această privință ar trebui subliniat că, fiind vorba de o întreprindere de producție care nu vinde pe piața japoneză produsul care face obiectul procedurii antidumping, Curtea a considerat că o comparație corectă între valoarea normală și prețul de export în stadiul „ieșire din fabrică” presupune ca aceste două valori să fie comparate la nivelul primei vânzări către un cumpărător independent (a se vedea în special hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior, punctul 30). Această considerație, dezvoltată de Curte referitor la fostul regulament de bază, se aplică, de asemenea, pentru interpretarea articolului 2 alineatul (6) din codul antidumping, al cărui conținut este identic cu cel al articolului 2 alineatul (9) din fostul regulament de bază, pe baza căruia s-a pronunțat Curtea în hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior.

71 Însă, în cauza de față, pe de o parte, valoarea normală a imprimantelor societății Nakajima a fost calculată pe baza costurilor VAG și a profiturilor altor întreprinderi care vând produse similare pe piața japoneză. Pe de altă parte, întrucât toate imprimantele societății Nakajima și destinate Comunității au fost vândute către distribuitori independenți, prețul de export a fost calculat la ieșirea din aceste societăți.

72 În consecință, atât valoarea normală construită cât și prețul de export au fost stabilite, în cazul de față, la nivelul „distribuitorului”, astfel cum, de altfel, indică în mod clar punctul 34 din regulamentul definitiv. Prin urmare, este inexact să se pretindă că instituțiile comunitare au comparat valoarea normală și prețul de export la două nivele comerciale diferite.

73 În privința celorlalte aspecte, este evident că reclamanta nu a solicitat în nici un moment al procedurii administrative aplicarea de ajustări destinate să compenseze pretinsa diferență de nivel comercial în comparația dintre valoarea normală și prețul de export și, în consecință, nici nu a dovedit că o astfel de cerere putea fi justificată, astfel cum cere articolul 2 alineatul (9) litera (b) din noul regulament de bază. În cursul procedurii în fața Curții, Nakajima nu a prezentat, de altfel, elemente de probă care să sugereze că ar fi trebuit aduse de către Consiliu, în cazul de față, mai multe corectări calculului sale decât a adus de fapt.

74 În aceste condiții, prima parte a acestui motiv nu este întemeiată.

75 Reclamanta susține în continuare că a fost comisă o eroare evidentă privind materialitatea faptelor de către Consiliu care a făcut distincția, pentru calcularea valorii normale, între produsele OEM și produsele non OEM. Toate produsele societății Nakajima fiind vândute în stadiul „ieșire din fabrică”, imputarea de cheltuieli de distribuție pentru acestea ar constitui o eroare materială care ar avea ca efect denaturarea comparației și, în consecință, a stabilirii marjei de dumping. În ceea ce privește, în special, vânzările OEM, luarea în considerare a costurilor de desfacere a întreprinderilor integrate vertical ar conduce la supraestimarea costurilor VAG ale reclamantei. Conform Nakajima, aceste costuri sunt mai mici de 5 %, în timp ce Consiliul a aplicat o valoare mai mare de 15 %.

76 Cu privire la acest aspect, este suficient să se constate, astfel cum a subliniat Consiliul în cursul procedurii scrise, că valoarea normală trebuie să fie calculată în funcție de comportamentele celorlalți producători prezenți pe piață, făcând distincție între vânzările OEM și vânzările non OEM, întrucât comercializarea sub propria marcă implică cheltuieli mult mai ridicate decât vânzarea de imprimante ca produse OEM. În ceea ce privește luarea în considerare, pentru vânzările OEM, a costurilor VAG ale întreprinderilor cu structură verticală integrată, Consiliul a putut să estimeze în mod valabil, în cadrul puterii de apreciere care îi este recunoscută în timpul evaluării situațiilor economice complexe (a se vedea, de exemplu, hotărârea din 7 mai 1987, Nippon Seiko, punctul 21, 258/84, Rec. p. 1923), că era necesar să se țină seama de costurile pe care le-ar impune o prezență pe piața japoneză.

77 Prin urmare, nici a doua parte a motivului nu este întemeiată.

78 Rezultă din aceasta că motivul întemeiat pe erori privind comparația dintre valoarea normală și prețul de export trebuie să fie respins.

5. Cu privire la motivul întemeiat pe existența de erori în evaluarea producției comunitare de imprimante

79 Prin acest motiv Nakajima reproșează Consiliului că a declarat în mod geșit, în regulamentul definitiv, că cei patru producători comunitari membri ai Europrint reprezentau 65% din producția comunitară de imprimante matriciale de impact. Conform reclamantei, reiese din studiul realizat de firma Ernst & Whinney (denumit în continuare „studiul E & W”) la cererea Committee of Japanese Printers, în cadrul prezentei proceduri antidumping, că doi membrii ai Europrint, Mannesmann-Tally și Philips, au importat un număr considerabil de imprimante japoneze în Comunitate, astfel încât să nu mai poată fi considerați producători comunitari. Mai mult, contrar celor susținute la punctul 45 din regulamentul definitiv, studiul E & W arată că importurile efectuate de Mannesmann-Tally și Philips nu aparțin toate segmentului inferior ci, în egală măsură, segmentului mediu al pieței. Mai mult, Consiliul a comis o eroare afirmând că segmentul inferior al pieței este cel care crește cel mai rapid, atunci când, în conformitate cu studiul E & W, acesta cunoaște o creștere mai scăzută decât segmentul superior și decât piața ca un întreg.

80 În acest sens este necesar să se amintească, mai întâi, că în conformitate cu jurisprudența, amintită în special în hotărârea din 14 martie 1990, Gestetner (menționată anterior, punctul 43), revine Comisiei și Consiliului, în exercitarea puterii de apreciere a acestora, să examineze dacă trebuie să excludă din producția comunitară producătorii care sunt și importatori ai produsului ce face obiectul unui dumping. Această putere de apreciere trebuie să fie exercitată de la caz la caz, în funcție de toate faptele pertinente.

81 Ar trebui constatat, în continuare, că în cazul de față Nakajima nu a adus dovada că autoritățile comunitare au comis o eroare evidentă în exercitarea acestei puteri de apreciere. Într-adevăr, reiese din afirmațiile instituțiilor comunitare, care nu au fost contestate în mod serios de către reclamantă, că întreprinderile europene care au importat imprimante japoneze trebuie să fie cuprinse în producția comunitară, din moment ce aceste importuri au constituit, după cum indică, de altfel, în mod clar considerentele regulamentului provizoriu și ale regulamentului definitiv, măsuri de autoapărare destinate să umple lacunele în gama produselor întreprinderilor în cauză, care rezultă din abandonarea producției acestora, în anumite sectoare, la care acestea au trebuit să recurgă din cauza practicilor de dumping ale exportatorilor japonezi.

82 În aceste condiții, producătorii comunitari care au importat imprimante japoneze nu au intenționat să își cauzeze un prejudiciu provocând, prin aceste importuri, diminuarea utilizării capacităților acestora, scăderea prețurilor acestora sau abandonarea proiectelor acestora menite să crească producția proprie a acestora sau producția de produse noi. În consecință, importurile efectuate de producătorii comunitari nu au putut să contribuie la prejudiciul suferit de industria comunitară și, în consecință, nu exista niciun motiv pentru a exclude aceste întreprinderi din cercul producătorilor comunitari.

83 În ceea ce privește argumentele întemeiate pe stabilirea segmentului de piață căruia îi aparțin produsele importate, precum și pe importanța și pe creșterea diferitelor segmente, ar trebui amintit, după cum rezultă din punctul 58 din prezenta hotărâre, că segmentările pieței sunt aleatorii din cauza lipsei oricărei definiții precise în această privință, astfel încât asemenea considerații nu sunt de natură să conteste temeinicia poziției instituțiilor comunitare privind acest punct.

84 Rezultă din aceasta că motivul întemeiat pe existența de erori în evaluarea producției comunitare de imprimante nu este întemeiat.

6. Cu privire la motivele întemeiate pe erori privind prejudiciul suferit de industria comunitară și interesul Comunității de a-i pune capăt

85 În sprijinul motivului întemeiat pe erorile privind materialitatea faptelor și pe erorile evidente de apreciere cu ocazia stabilirii prejudiciului suferit de industria comunitară, reclamanta afirmă, mai întâi, că, în mod eronat, Consiliul a luat în considerare pentru constatarea acestui prejudiciu anul 1983, în timp ce ancheta efectuată în cadrul procedurii administrative nu s-a referit la acest an.

86 Cu privire la acest punct, ar trebui reamintit, după cum a fost subliniat la punctul 76 menționat anterior, că instituțiile dispun de o mare putere de apreciere pentru evaluarea situațiilor economice complexe. Acesta este, în special, cazul în ceea ce privește stabilirea perioadei care trebuie luată în considerare în scopul constatării prejudiciului în cadrul unei proceduri antidumping (a se vedea, în special, hotărârea din 28 noiembrie 1989, *Epicheiriseon Metallleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon și alții*, punctul 20, C-121/86, Rec. p. 3919).

87 În cazul de față, această putere de apreciere nu a fost depășită. Astfel, Consiliul a susținut în mod convingător că, pe de o parte, prejudiciul suferit de industria comunitară trebuia să fie determinat pe o perioadă mai mare decât cea acoperită de ancheta privind existența practicilor de dumping. Într-adevăr, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (c) din noul regulament de bază, examinarea prejudiciului presupune studierea „tendențelor reale și virtuale ale factorilor economici pertinenti” care trebuie, în consecință, să fie efectuate pe o perioadă suficient de lungă. Pe de altă parte, luarea în considerare a datelor pentru anul 1983 se justifică prin faptul că drepturile exclusive aparținând Seiko Epson, pentru fabricarea de imprimante compatibile cu calculatoarele personale IBM, au încetat în 1984, astfel cum reiese în mod expres din punctul 104 din regulamentul provizoriu. Anul 1983 este astfel caracterizat de situația care exista înaintea deschiderii unei părți importante a pieței de imprimante, provocată de încetarea drepturilor exclusive ale Seiko Epson, astfel încât autoritățile comunitare nu au comis nicio eroare de apreciere alegând acest an ca punct de plecare pentru evaluarea evoluției ulterioare a pieței în cauză.

88 În aceste condiții, acest argument al societății Nakajima trebuie să fie respins.

89 În continuare, Nakajima pune la îndoială exactitatea cifrelor privind evoluția cotelor de piață prevăzute la punctul 47 din regulamentul definitiv și consideră că în realitate membrii Europrint nu au suferit nicio reducere a cotelor de piață ci, dimpotrivă, producția acestora a cunoscut o ușoară creștere. Mai mult, întreprinderile europene, încetându-și activitățile înaintea perioadei de anchetă, ar fi trebuit să fie excluse în cadrul evaluării prejudiciului.

90 Acest argument nu este întemeiat. Într-adevăr, ar trebui reamintit că cifrele menționate la considerentul 47 din regulamentul definitiv concordă în întregime cu cele din studiul E & W, invocat de Nakajima. Însă, acest studiu se referă la pierderi substanțiale de cote de piață ale fabricanților din Comunitate între 1983 și 1986, în timp ce, în mod corelativ, cotele de piață ale exportatorilor japonezi au crescut considerabil. De altfel, rezultă din cifrele comunicate chiar de reclamantă că producătorii comunitari au pierdut cote de piață și asta fără a ține seama de cifrele celor două întreprinderi, Triumph-Adler și Logabax, care și-au încetat activitatea înaintea perioadei de anchetă.

91 De asemenea, Nakajima susține că acele considerații ale Consiliului privind evoluția prețurilor sunt greșite, în măsura în care diminuarea prețurilor imprimantelor pe piața comunitară, care ar fi mai puțin importantă decât cifrele prevăzute în regulamentul definitiv, s-ar datora unei scăderi importante a costurilor de producție și nu creșterii cotelor de piață ale exportatorilor japonezi. De asemenea, Nakajima subliniază că prețurile imprimantelor sale au crescut între 1984 și 1986. Mai mult, Consiliul ar fi comis o eroare de apreciere în ceea ce privește subcotarea de preț, menționată la punctele 51 și 53 din regulamentul definitiv, comparând un preț în stadiul „ieșire din fabrică” cu un preț la nivelul distribuitorului.

92 În această privință, este necesar să se sublinieze mai întâi că scăderea de preț mai mică decât cea reținută de Consiliu la care a ajuns Nakajima se explică prin faptul că în calculele sale reclamanta nu a luat în considerare anul 1983. Ar trebui constatat, în continuare, că afirmația societății Nakajima, conform căreia scăderile de preț pe piața comunitară s-ar datora nu creșterii cotelor de piață ale exportatorilor japonezi ci unei scăderi importante a costurilor de producție, a rămas la stadiul de simplă afirmație. Mai mult, chiar presupunând că, între 1984 și 1986, prețurile de la Nakajima ar fi crescut, Consiliul a atras atenția, în mod corect, că subcotarea prețurilor reclamantei era încă de 41%. În cele din urmă, în ceea ce privește argumentul bazat pe un pretins tratament discriminatoriu în comparația prețurilor, ar trebui amintit că acesta trebuie respins pentru aceleași motive ca și cele care sunt la baza raționamentului dezvoltat la punctele 70 – 74 din prezenta hotărâre.

93 În consecință, argumentul întemeiat pe erorile în aprecierea evoluției prețurilor trebuie să fie respins.

94 Nakajima pretinde, în continuare, că există greșeli în aprecierea altor factori economici importanți menționați la punctele 54 și 55 din regulamentul definitiv. Nakajima susține că între 1984 și 1986 producătorii comunitari și-au mărit capacitatea de producție și nu au suferit prejudicii, din moment ce aceștia au avut resurse suficiente pentru a investi și chiar au procedat la suprainvestiții.

95 În ceea ce privește acest punct, este suficient să se constate că reclamanta nici nu a citat sursa datelor referitoare la cifre pe care le prezintă în sprijinul argumentației sale, nici nu justifică aceste cifre în mod serios.

96 În aceste condiții, argumentul întemeiat pe o eroare evidentă în aprecierea faptelor economice trebuie să fie respins.

97 În cele din urmă, Nakajima pune la îndoială faptul că prejudiciul pretins de Europrint a fost cauzat de importurile japoneze de imprimante matriciale de impact și susține că acest prejudiciu este consecința importurilor de imprimante provenite din țări terțe altele decât Japonia. Referindu-se la punctul 60 din regulamentul definitiv, Nakajima reproșează Consiliului, în special, că nu a examinat prejudiciul cauzat de importurile de imprimante din țările terțe și consideră că acesta a supraestimat prejudiciul cauzat de producătorii japonezi.

98 Acest argument nu poate fi reținut. Într-adevăr, Consiliul a susținut în mod convingător că importurile de imprimante provenite din țări terțe, altele decât Japonia, nu au putut cauza un prejudiciu pieței comunitare, având în vedere că acestea nu s-au manifestat decât într-un stat membru și au devenit semnificative numai după terminarea perioadei acoperite de anchetă în prezenta procedură.

99 În privința celorlalte aspecte, Nakajima nu a furnizat nicio dovadă a unei practici de dumping în timpul perioadei luate în considerare, în cadrul importurilor de imprimante provenite din țări terțe altele decât Japonia, astfel încât reclamanta nu a demonstrat că factorii preținși au contribuit la prejudiciul constat.

100 În sprijinul motivului întemeiat pe erori privind interesul Comunității în ceea ce privește încetarea prejudiciului cauzat de practicile de dumping, Nakajima susține că, în mod contrar celor susținute de Consiliu la punctele 63 – 66 din regulamentul definitiv, pierderea de rentabilitate a producătorilor comunitari rezultă nu din practicile de dumping ale exportatorilor japonezi ci din propriile lor erori de gestionare.

101 În acest sens, este suficient să se observe că s-a constatat de către Curte, la punctul 90 din prezenta hotărâre, că nu a fost depășită de către Consiliu competența sa de apreciere când a concluzionat, în cazul de față, că există pierderi de cote de piață suferite de industria comunitară datorită practicilor de dumping din partea exportatorilor japonezi. În privința celorlalte aspecte, reclamanta nu și-a susținut în niciun fel afirmația privind existența unor erori de gestionare ale producătorilor comunitari.

102 Rezultă din considerațiile menționate anterior că motivele întemeiate pe erori privind prejudiciul suferit de industria comunitară și pe interesul Comunității de a-i pune capăt nu sunt întemeiate și trebuie, în consecință, să fie respinse.

7. În ceea ce privește motivul întemeiat pe erori privind valoarea dreptului antidumping

103 În ceea ce privește acest punct, Nakajima reproșează, pe de o parte, Consiliului că, pentru stabilirea nivelului drepturilor necesare pentru eliminarea prejudiciului, a atribuit, așa cum indică punctul 68 din regulamentul definitiv, scăderea prețului imprimantelor pe piața comunitară, unor practici de dumping și a omis să efectueze un studiu aprofundat privind adevăratele motive ale acestei scăderi a prețurilor. Pe de altă parte, Nakajima critică metoda, expusă la punctul 72 din regulamentul definitiv, referitoare la calcularea pragului de prejudiciu al fiecărui exportator, obținut pe baza unei comparații între prețul mediu de vânzare ponderat la primul cumpărător și valoarea medie CIF a vânzărilor în cauză. Aceasta estimează că, în cazul în care această metodă era aplicată în mod corect, pragul de prejudiciu al Nakajima ar fi trebuit să fie zero.

104 Prima parte a acestui motiv trebuie să fie respinsă, ținând seama de considerațiile dezvoltate cu ocazia examinării motivului societății Nakajima întemeiat pe erorile privind prejudiciul suferit de industria comunitară. Pe de altă parte, considerentele regulamentului provizoriu și ale regulamentului definitiv oferă o explicație clară și circumstanțială a legăturii

care există, în cazul de față, între creșterea cotelor de piață ale produselor japoneze și scăderea prețului imprimantelor.

105 În ceea ce privește pragul prejudiciului suferit, Comisia a indicat, fără a fi contrazisă, că argumentația reclamantei se baza pe o neînțelegere a metodei de calcul expuse la punctul 72 din regulamentul definitiv. Într-adevăr, pragul de prejudiciu exprimă creșterea pe care prețurile produselor japoneze trebuie să o atingă în Comunitate pentru a compensa subcotarea acestora în raport cu produsele comunitare. Însă, acest prag de prejudiciu, calculat în cursul anchetei, nu poate fi utilizat ca atare pentru a exprima nivelul dreptului, pentru că a fost obținut prin raportare nu la prețul franco frontieră comunitară (denumit în continuare „preț CIF”), ci la prețul primului cumpărător independent din Comunitate, care este în mod necesar superior prețului CIF datorită faptului că înglobează drepturile și cheltuielile vamale. În schimb, drepturile antidumping sunt aplicate la prețurile nete franco frontiera Comunității înainte de vămuire, și anume la valoarea în vamă (preț CIF) a importurilor. Rezultă că, pentru a stabili nivelul dreptului antidumping, pragul de prejudiciu trebuie să fie în mod aritmetic convertit în procentaj de preț de fiecare exportator în stadiul CIF.

106 Motivul întemeiat pe erori privind valoarea dreptului antidumping nu este, prin urmare, întemeiat.

8. În ceea ce privește motivul întemeiat pe încălcarea mai multor principii generale de drept

107 Prin prima parte a acestui motiv Nakajima susține că în speță autoritățile comunitare au încălcat în mai multe privințe dreptul la apărare al reclamantei. Aceasta invocă faptul că aceste autorități nu au informat-o, în timp util, că vor abandona, în cazul de față, metoda de calculare a valorii normale construite aplicată într-o procedură antidumping anterioară, privind mașinile de scris electronice, care a condus la hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior. Structura specială a societății Nakajima trebuia, în consecință, luată în considerare, ceea ce ar fi antrenat închiderea procedurii antidumping față de această întreprindere (a se vedea Decizia 86/34/CEE a Comisiei din 12 februarie 1986, privind închiderea procedurii antidumping referitoare la importurile de mașini de scris electronice, fabricate de Nakajima All Precision Co. Ltd și origine din Japonia, JO L 40, p. 29). În afară de acestea, Nakajima reproșează instituțiilor comunitare că nu i-au comunicat, în timp util, numele întreprinderilor ale căror date contabile au fost luate în considerare pentru calcularea valorii normale în prezenta procedură. De asemenea, Nakajima nu a avut posibilitatea să își expună în mod util punctul de vedere asupra specificității structurii sale și Comisia a procedat la manevre de întârziere, în special lăsând impresia reclamantei că aceasta încă poate să își susțină argumentele cu ocazia „disclosure conference” care nu a avut loc decât la o dată ulterioară propunerii Comisiei pentru un nou regulament de bază. În cele din urmă, în ceea ce privește stabilirea prejudiciului, Comisia ar fi utilizat alte date decât cele incluse în studiul E & W și s-ar fi bazat în special pe elemente primite în timpul unei anchete efectuate la producătorii în cauză.

108 În această privință, este necesar să se reamintească, în primul rând, că, în conformitate cu jurisprudența constantă, este respectat dreptul la apărare din moment ce întreprinderea interesată a fost în măsură, în cursul procedurii administrative, să își facă cunoscut punctul de vedere privind realitatea și relevanța faptelor și circumstanțelor pretinse, precum și, după caz, în ceea ce privește documentele reținute (a se vedea, de exemplu, hotărârea din 13 februarie 1979, Hoffmann-La Roche, punctul 11, 85/76, Rec. p. 461).

109 Rezultă, în cazul de față, din procesele-verbale ale reuniunilor dintre Nakajima și instituțiile comunitare, precum și din corespondența schimbată între părți, că reclamanta a fost

implicată în toate stadiile procedurii și era, în consecință, în măsură să își facă cunoscut punctul de vedere.

110 De asemenea, Nakajima dispunea de toate informațiile care îi erau necesare pentru a-și asigura, în timp util, apărarea în mod eficient. Într-adevăr, reclamanta a recunoscut în ședință, că până la 15 martie 1988 a fost informată cu privire la metoda de calculare a valorii normale construite. Mai mult, la punctele 36, 38 și 40 din regulamentul provizoriu, Comisia a furnizat toate detaliile cu privire la acest calcul. În cele din urmă, într-o scrisoare din 21 iunie 1988, Nakajima a dezvoltat deja toate argumentele pe care le-a reluat în cadrul procedurii în fața Curții.

111 Este necesar să se adauge că metoda de calculare a valorii normale construite aplicată reclamantei este în mod expres prevăzută de articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din noul regulament de bază, publicat cu mai mult de trei luni înainte de adoptarea regulamentului definitiv, astfel încât Nakajima putea, în timp util, să își facă cunoscut punctul de vedere în această privință.

112 Ar trebui subliniat, pe de altă parte, că Nakajima nu poate obiecta că instituțiile comunitare nu i-au furnizat toate informațiile pe care le-a solicitat, cu excepția, bineînțeles, a informațiilor de natură confidențială. În această privință, ar trebui constatat, pe de o parte, că la 2 septembrie 1988, prin urmare în afara termenului de o lună de la instituirea dreptului provizoriu prevăzut de articolul 7 alineatul (4) litera (c) punctul (i) (cc) din noul regulament de bază, reclamanta a solicitat informații privind metoda utilizată pentru stabilirea costurilor VAG și a profiturilor. Pe de altă parte, detaliile costurilor și profiturilor concurenților societății Nakajima sunt considerate confidențiale, în sensul articolului 8 alineatul (3) din noul regulament de bază și nu pot, prin urmare, să fie comunicate reclamantei (a se vedea, în special, hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior, punctul 20).

113 În privința celorlalte aspecte, eventuala aplicare a unei metode diferite de calculare a valorii normale construite în cadrul reglementării anterioare este lipsită de relevanță pentru prezenta cauză, operatorii economici neputând invoca un drept pentru a se pune în aplicare norme care pot fi modificate de decizii luate de instituțiile comunitare în cadrul puterii lor de apreciere (a se vedea, de exemplu, hotărârea din 7 mai 1987, Koyo Seiko, punctul 20, 256/84, Rec. p. 1899).

114 În cele din urmă, în ceea ce privește utilizarea de date contabile altele decât cele prevăzute în studiul E & W, decurge din scrisoarea din 28 septembrie 1988, adresată de Comisie către Nakajima, că nu s-a pus niciodată problema, pentru autoritățile comunitare, să se bazeze exclusiv pe elementele acestui raport. Cu toate acestea, nu se poate contesta faptul că dosarul constituit de Comisie, la care reclamanta avea acces în conformitate cu articolul 7 alineatul (4) litera (a) din noul regulament de bază, conținea rezumate neconfidențiale privind datele unor diferiți producători europeni. Astfel, reclamanta avea acces la toate bazele reținute pentru constatarea prejudiciului.

115 În aceste condiții, prima parte a acestui motiv nu este întemeiată.

116 În sprijinul celei de-a doua părți a motivului, Nakajima invocă faptul că principiul certitudinii juridice nu a fost respectat, în cazul de față, din cauza faptului că, în procedura antidumping asupra căreia Curtea a trebuit să se pronunțe în hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior, Comisia și Consiliul au ținut seama de structura specială a reclamantei și au încheiat, din acest motiv, procedura față de Nakajima. Însă, întrucât structura societății Nakajima nu s-a schimbat în raport cu această cauză, rezultă, în cazul de

față, un drept pentru reclamantă de a-i fi recunoscută specificitatea și un drept de a avea o încredere legitimă în menținerea soluțiilor adoptate în cadrul fostului regulament de bază. Mai mult, principiul neretroactivității a fost încălcat datorită aplicării, la 15 martie 1988, a unei noi metode de calculare a valorii normale construite care nu figura în regulamentul de bază aflat în vigoare atunci și care era în opoziție totală cu interpretarea anterioară a instituțiilor comunitare.

117 Aceste argumente nu pot fi acceptate. Într-adevăr, este necesar să se sublinieze, mai întâi, că, în mod contrar afirmațiilor reclamantei, Curtea, în hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior, la care Nakajima nu era parte, s-a pronunțat în mod exclusiv asupra Regulamentului (CEE) nr. 1698/85 al Consiliului din 19 iunie 1985 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de mașini de scris electronice originare din Japonia (JO L 163, p. 1), lăsând în mod expres deschisă problema temeiniciei închiderii procedurii în ceea ce privește Nakajima (hotărârea TEC, menționată anterior, punctul 18).

118 În orice caz, procedura urmată în această cauză față de Nakajima nu trebuie să constituie un precedent de natură să creeze obligații instituțiilor, întrucât jurisprudența consideră că regulamentul de bază în materie de dumping lasă autorităților comunitare o anumită marjă de apreciere, în special în evaluarea valorii costurilor VAG care sunt incluse în valoarea normală construită (a se vedea hotărârea TEC, menționată anterior, punctul 33) și că faptul că o instituție utilizează această marjă de apreciere, fără a explica în detaliu și în avans criteriile pe care aceasta urmărește să le aplice în fiecare situație concretă, nu încalcă principiul certitudinii juridice (a se vedea hotărârea din 5 octombrie 1988, Brother, menționată anterior, punctul 29).

119 În ceea ce privește, în continuare, pretinsa încălcare a drepturilor dobândite, este suficient să se amintească faptul că ține de jurisprudența constantă ca, în cazurile în care autoritățile comunitare dispun de o mare putere de apreciere, operatorii economici nu pot invoca un drept dobândit din menținerea unui avantaj care rezultă din reglementarea comunitară în cauză și de care aceștia au profitat la un moment dat (a se vedea, în special, hotărârea din 21 mai 1987, Rau, punctul 18, 133/85 - 136/85, Rec. p. 2289). În aceste condiții, metoda de calculare a valorii normale construite utilizate în cadrul unei proceduri antidumping anterioare nu va putea constitui pentru Nakajima un profit legitim la aplicarea aceleiași metode în cazul de față.

120 De asemenea, în conformitate cu jurisprudența constantă, amintită la punctul 113 din prezenta hotărâre, nu se justifică încrederea legitimă a operatorilor economici în menținerea unei situații existente care poate fi modificată prin decizii luate de instituțiile comunitare în cadrul puterii acestora de apreciere.

121 În cele din urmă, rezultă din punctele 23 și 24 din prezenta hotărâre că argumentul întemeiat pe o pretinsă încălcare a principiului neretroactivității nu este întemeiat.

122 În consecință, a doua parte a motivului prezentat de Nakajima trebuie să fie respinsă.

123 În al treilea rând, Nakajima pretinde că a fost încălcat principiul egalității de tratament prin faptul că metoda de calculare a valorii normale construite, în această cauză, ar fi discriminatorie față de reclamantă, datorită faptului că aceasta utilizează date contabile privind întreprinderi cu structură diferită de a sa, iar comparația între valoarea normală și prețul de export a fost făcută la două niveluri comerciale diferite.

124 Acest argument este lipsit de relevanță. Într-adevăr, rezultă din punctele 60 – 67 din prezenta hotărâre că metoda de calculare a valorii normale construite aplicate în cazul de față nu este discriminatorie, din moment ce, în conformitate cu jurisprudența, tinde să situeze Nakajima pe poziția în care ar fi fost dacă aceasta ar fi efectuat vânzări de imprimante în Japonia iar instituțiile comunitare au putut să estimeze în mod valabil că este imposibil să fie prezente pe piața japoneză de produse electronice fără a dispune de o structură integrată de vânzare. Pe de altă parte, Curtea a decis deja, la punctele 70 – 72 din prezenta hotărâre, că în cazul de față, comparația între valoarea normală și prețul de export nu a fost efectuată la două nivele comerciale diferite.

125 În aceste condiții, nicio încălcare a principiului egalității de tratament nu a fost comisă în cazul de față.

126 În al patrulea rând, Nakajima estimează că regulamentul definitiv nu a respectat principiul proporționalității prin faptul că un drept antidumping de 12% a fost impus reclamantei fără a ține seama de structura specifică a acesteia, în timp ce luarea în considerare a cheltuielilor acesteia și a unei marje de profit rezonabile ar fi trebuit să conducă la o marjă de dumping neglijabilă și la excluderea societății Nakajima din prezenta procedură.

127 Acest argument nu poate, cu toate acestea, să fie acceptat pentru motivele expuse pe larg la punctele 60 – 67 din prezenta hotărâre.

128 În al cincilea rând, Nakajima invocă o încălcare a principiului aplicării loiale și echitabile a dreptului comunitar prin faptul că aplicarea pentru reclamantă a unei noi metode de calculare a valorii construite ar fi neadaptată în cazul de față și generatoare de nedreptăți grave.

129 Cu toate acestea, acest argument, care se bazează pe premise greșite, după cum rezultă de la punctele 60 – 67 din prezenta hotărâre, trebuie să fie respins.

130 În cele din urmă, Nakajima se referă la o încălcare a principiului estoppel, pe motiv că a fost indusă în eroare de tratamentul care i-a fost rezervat în cursul procedurii antidumping privind mașinile de scris electronice.

131 Acest argument, care se suprapune peste cel bazat pe încălcarea principiului certitudinii juridice, trebuie, de asemenea, respins, ținând seama de motivele expuse pe larg la punctele 117 – 121 din prezenta hotărâre.

132 Întrucât niciun argument invocat de Nakajima nu poate fi reținut, motivul bazat pe încălcarea anumitor principii generale de drept trebuie să fie respins.

9. Cu privire la motivul bazat pe abuzul de putere

133 Prin acest motiv Nakajima reproșează autorităților comunitare că, în cursul procedurii antidumping, au dat dovadă, în ceea ce o privește, de o lipsă gravă de prudență care echivalează cu o necunoaștere a scopului urmărit de reglementarea în cauză. Reclamanta reproșează Comisiei, în special, că nu a analizat cu bună credință și în deplină echitate necesitatea instituirii unui drept antidumping față de aceasta și că a pus în aplicare, din greșeală sau dintr-o neglijență gravă, o procedură pentru a impune acesteia, contrar practicii anterioare, un drept antidumping. Astfel, autoritățile comunitare au prejudiciat-o în mod deliberat pe reclamantă și au căutat să evite să se găsească într-o situație identică cu cea din procedura în cauza care a dus la hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC, menționată anterior.

134 Afirmațiile reclamantei sunt, cu toate acestea, lipsite de orice teme. În această privință, este suficient să se constate că Nakajima nu a îndeplinit în cazul de față cerințele stabilite de jurisprudența constantă (a se vedea, în special, hotărârea din 11 iulie 1990, Sermes, punctul 33, C-323/88, Rec. p. I-3027), în ceea ce privește dovada existenței unui abuz de putere, reclamanta neindicând, pe baza unor indicii obiective, pertinente și concludente, circumstanțele și motivele care o fac să presupună că măsura în cauză a fost luată pentru atingerea altor scopuri decât cele pentru care a fost prevăzută.

135 Într-adevăr, invocând existența unui abuz de putere, Nakajima s-a limitat la formularea de afirmații fără a stabili temeinicia acestora. Ar trebui adăugat că, pentru autoritățile comunitare, faptul de a nu accepta argumentele formulate de Nakajima, pe care le-au considerat nefondate, nu pot constitui un abuz de putere.

136 Pe de altă parte, rezultă din constatările Curții în prezenta cauză că în cazul de față, reglementarea comunitară a fost aplicată în mod corect și în conformitate cu obiectivul acesteia. Într-adevăr, în considerentele regulamentului provizoriu și ale regulamentului definitiv, instituțiile au arătat motivele care le-au determinat să considere că în cazul de față interesele Comunității cereau, în temeiul reglementării de bază, adoptarea unor măsuri care să apere producătorii comunitari împotriva importurilor de produse care fac obiectul unui dumping.

137 Rezultă că motivul întemeiat pe abuzul de putere trebuie să fie respins.

138 Întrucât nici unul din motivele expuse de Nakajima nu poate fi reținut, rezultă că acțiunea ar trebui respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

139 În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, ar trebui obligată la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv cele privind procedura ordonanței președințiale, precum și cele ale intervenientei, Comisia. Întrucât intervenienta Europrint a omis să se adreseze în ceea ce privește cheltuielile, trebuie să își suporte propriile cheltuieli.

Pentru aceste motive,

CURTEA

hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv cele ale procedurii ordonanței președințiale și cele ale intervenientei, Comisia.

3) Obligă intervenienta Europrint la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Due Mancini
Díez de Velasco

O'Higgins
Kakouris

Moitinho de Almeida
Schockweiler Grévisse

Rodriguez Iglesias
Zuleeg Kapteyn

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 7 mai 1991.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due